

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 303/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. R., N., zastúpenej advokátkou JUDr. I. L., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2011 doručená sťažnosť I. R., N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011 a ktorou žiadala vydať tento nález:

„1. Základné právo I. R. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu Nitra 5Co/15/2010-282 zo dňa 28.02.2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu Nitra 5Co/15/2010-282 zo dňa 28.02.2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu Nitra, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. I. R. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia 854,70 € (slovom osemstôpätidesiatštyri eur sedemdesiat centov), ktoré je Krajský súd Nitra povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. I. L., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti a z obsahu spisu Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 231/07, ktorý si ústavný súd pripojil na účely rozhodovania o podanej sťažnosti, sťažovateľka ako navrhovateľka sa podanou žalobou v konaní pred okresným súdom proti E. B. ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) domáhala zaplatenia sumy 800 000 Sk (26 555,14 €) z titulu nevrátenej pôžičky. Sťažovateľka predložila súdu písomnú zmluvu o pôžičke uzatvorenú so žalovaným za prítomnosti svedkov E. K. a P. V. z 28. mája 2003 (na sumu 800 000 Sk so splatnosťou 28. mája 2005), v ktorej žalovaný potvrdil prevzatie pôžičky, a navrhla vypočúť svedkov, ktorí mali potvrdiť odovzdanie peňazí žalovanému. Žalovaný potvrdil, že podnikal v prevádzke S. na... ulici v N. v prenajatých priestoroch, do tohto podnikania žalovaného prispeli aj iné osoby (M. G., E. K., P. V.), pretože žalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov. Potom, keď prenajíateľ žalovanému znemožnil vstup do prenajatých priestorov, keďže „*nestíhal platiť nájomné*“, súdil sa s ním o vrátenie investícií vložených do predmetu nájmu, avšak neúspešne (okresný súd konanie sp. zn. 17 C 95/04). Potvrdil, že podpísal (antidatované) zmluvy o pôžičke s M. G. a E. K., aby vedel preukázať výšku investícií do predmetu nájmu v súdnom spore s prenajíateľom, avšak so sťažovateľkou ani neuzatvoril zmluvu o pôžičke a ani od nej žiadne finančné prostriedky neprezval. Žalovaný tvrdil, že „*za všetkým*“ je druh sťažovateľky P. V. Ak je na zmluve o pôžičke meno sťažovateľky a žalovaný ju podpísal, toto si nevšimol; všetci vedeli, že zmluvy sa podpisujú iba pre účely súdneho konania proti prenajíateľovi. Podľa názoru žalovaného bol by povinný vrátiť

pôžičku sťažovateľke iba v prípade, ak by od nej prevzal finančné prostriedky, čo sa však nikdy nestalo, a iba samotná zmluva o pôžičke takúto jeho povinnosť nemôže preto založiť. Žalovaný považoval zmluvu o pôžičke uzatvorenú so sťažovateľkou za simulovaný právny úkon, k reálnemu poskytnutiu peňazí nedošlo. Okresný súd v konaní vypočul ako svedkov M. G., P. V. (druha sťažovateľky), JUDr. L. S. (vyhotovil zmluvu o pôžičke), E. K., M. S. (matku E. K.) a ďalších svedkov. Niektorí zo svedkov (M. G., P. V. a E. K.) potvrdili, že boli prítomní pri podpise zmluvy o pôžičke medzi sťažovateľkou a žalovaným a aj pri odovzdaní peňazí.

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 231/2007-250 z 24. septembra 2009 žalobu zamietol a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov konania. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi účastníkmi pôžička v skutočnosti poskytnutá nebola. Zmluva o pôžičke bola uzatvorená iba „na oko“, je simulovaným právnym úkonom. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí sťažovateľkou žalovanému. Hoci okresný súd mal za preukázané, že medzi účastníkmi bola podpísaná zmluva o pôžičke, sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno, pokiaľ ide o jej tvrdenie, že odovzdala peniaze žalovanému (svedkovia, ktorí to potvrdzovali, uviedli, že sa tak malo stať v kaviarni, ktorá však podľa iných dôkazov v uvedenom čase na uvedenom mieste neexistovala, ale bola tam zriadená až neskôr; ich výpovede boli nevierohodné a svedok V. je navyše druhom sťažovateľky), a nepreukázala ani to, že by vôbec sumou, ktorú mala žalovanému odovzdať, disponovala (výpoveď matky sťažovateľky o peňažných daroch sťažovateľke nepovažoval okresný súd vzhľadom na príbuzenský vzťah za dostatočný dôkaz a nepovažoval za možné ani to, že by takúto sumu zarobila sťažovateľka v pracovnom pomere pri jej preukázanom príjme).

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka 17. decembra 2009 odvolanie, ktorým navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, pretože okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (že žalovaný pôžičku nedostal) a vec nesprávne právne posúdil (simulovaný právny úkon a neunesenie dôkazného bremena). V odvolaní poukázala na to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný potreboval v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke so sťažovateľkou na prevádzku baru S. približne 1 900 000 Sk, ako aj to, že zmluvu o pôžičke vypracoval svedok JUDr. S. pre žalovaného. V zmluve o pôžičke nepochybne

podpísanej žalovaným (ktorá bola dôkazom v konaní) je výslovne uvedené, že „*dlžník dňom podpísania tejto zmluvy potvrdzuje prevzatie pôžičky v sume 800 000 Sk*“. Už táto samotná zmluva o pôžičke potvrdzuje odovzdanie peňazí, ak žalovaný tvrdí, že to tak nebolo, bol povinný to preukázať. Žiaden dôkaz však na svoje tvrdenie nepredložil. Hoci sa okresný súd oboznámil s obsahom súdneho spisu týkajúceho sa sporu medzi žalovaným a prenajímateľom (okresný súd konanie sp. zn. 17 C 95/04, v ktorom žalovaného zastupoval JUDr. S.), údajne fiktívne uzatvorené zmluvy o pôžičke, ktoré mali byť vyhotovené iba pre účely vedenia tohto konania žalovaným, sa v tomto spise nenachádzajú. Z toho je zrejmé, že účel uzatvorenia zmlúv o pôžičke nebol taký, ako to tvrdil žalovaný (že boli iba účelovo vytvorené pre účely tohto sporu). Navyše je nelogické, aby žalovaný podpísal prevzatie tak vysokej sumy bez toho, aby to bolo pravdou. Okresný súd neprihliadol na obsah svedeckých výpovedí svedkov P. V. a E. K., ktorí potvrdili odovzdanie obálok s finančnými prostriedkami sťažovateľkou žalovanému, hoci je pravdou, že nevideli, koľko peňazí v nich bolo. Peniaze v nich však prepočítaval žalovaný v ich prítomnosti. Svedok E. K. je navyše zjavne bez takého vzťahu k sťažovateľke, ktorý by mohol spochybniť vierohodnosť jeho výpovede. Z vykonaného dokazovania je zrejmé aj to, že sťažovateľka si mohla našetriť dostatok peňazí, ktoré požičala žalovanému. K odovzdaniu peňazí došlo v kaviarni obchodného domu, pričom priestory kaviarne boli v rôznych rokoch na rôznych miestach objektu, nie je významné, presne ktoré priestory svedkovia označili, keď predmetom stretnutia bola podstatne dôležitejšia vec (odovzdanie peňazí).

Krajský súd o podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, zaviazal sťažovateľku na náhradu trov odvolacieho konania a na jej žiadosť jej priznal oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie.

Rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 231/2007-250 z 24. septembra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011 nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2011.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011 sťažovateľka odôvodnila tým, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní nezaoberal, iba skonštatoval, že sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu. Hoci

sťažovateľka v odvolaní poukázala na množstvo logických i faktických rozporov medzi vykonanými dôkazmi (najmä odovzdanie peňazí), ani krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s výpoveďou E. K. Odvolanie slúži na poukázanie nedostatkov a rozporov v súdnom konaní, preto sa nadriadený súd musí zaoberať z nich aspoň tými, ktoré sú relevantné na rozhodnutie vo veci, a napraviť pochybenia okresného súdu. Aj rozhodnutie odvolacieho súdu musí byť dostatočne odôvodnené v záujme jeho presvedčivosti, záväznosti a výchovného účelu. Rozhodnutie krajského súdu vo veci sťažovateľky tieto podmienky nespĺňa. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je pritom súčasťou základného práva účastníka na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd sa riadne nezaoberal odvolacími námietkami sťažovateľky.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk.

Krajský súd rozsudok č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011 odôvodnil takto:

„Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.“

Krajský súd potom, čo odcitoval ustanovenia § 1, § 6, § 101 ods. 1, § 155 ods. 1 a § 157 ods. 2 OSP, ako aj ustanovenia upravujúce dokazovanie a spôsob vyhodnotenia vykonaného dokazovania (§ 120 ods. 1, § 125 a § 132 OSP), ďalej v rozsudku uviedol:

„Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľky ako aj výroku o náhrade trov konania...; odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je vecne správne a zákonu zodpovedajúce, preto naň odvolací súd poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zmluvou o pôžičke vzniká medzi veriteľom a dlžníkom právny vzťah – pôžička. Zmluvou o pôžičke prenecháva jedna strana (veriteľ) druhej strane (dlžníkovi) veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť mu do uplynutia dohodnutej doby veci rovnakého (toho istého) druhu, pričom môže ísť o odplatný alebo bezodplatný právny vzťah. Tento právny vzťah nevyžaduje osobitnú formu, preto zmluva o pôžičke môže byť uzavretá ústne, konkludentne (mlčky) alebo v písomnej forme. Pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke sú: a/ prenechanie veci na voľné nakladanie, b/ druhovo určené veci, c/ dočasnosť (prenechanie na dohodnutú dobu), d/ povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu a e/ doba splatnosti jej vrátenia. Aj keď je zmluva o pôžičke neformálnym právnym úkonom, je reálnou zmluvou (kontraktom), čo znamená, že na uzavretie takejto zmluvy je treba, aby bol odovzdaný predmet pôžičky (peniaze) veriteľom dlžníkovi a to či už fyzickým predaním peňazí alebo napr. bezhotovostným spôsobom. V prípade, že účastníci takéhoto záväzkového vzťahu uzavreli písomnú zmluvu,

je k existencii vzniku (platnosti) takéhoto záväzku treba odovzdanie predmetu pôžičky. Ak účastníci síce uzavreli zmluvu o pôžičke v písomnej forme, ale k odovzdaniu predmetu pôžičky (peňazí) reálne (fakticky) nedošlo, potom takto urobený prejav účastníkov zmluvy o pôžičke nezodpovedá skutočnému stavu, ide len o pro forma uzavretú písomnú zmluvu o pôžičke, ktorá je absolútne neplatná. Odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi je teda predpokladom uzavretia zmluvy o pôžičke a základnou povinnosťou dlžníka je vrátiť vec rovnakého druhu, v rovnakom množstve a kvalite. K zmluve o pôžičke v zmysle ustanovenia § 657 OZ nedochádza len na základe dohody strán (účastníkov zmluvy) účinným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy o pôžičke, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Veriteľ, ktorý sa žalobou na súde domáha od dlžníka, aby mu vrátil požičané peniaze, musí v zmysle § 657 OZ splniť dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 OSP, teda musí uniesť dôkazné bremeno nielen o tom, že s dlžníkom v určitom čase uzavrel zmluvu o pôžičke peňazí, ktoré mu mali byť v dohodnutej dobe dlžníkom vrátené, ale aj o tom, že tieto peniaze dlžníkovi skutočne požičal (prenechal mu ich, odovzdal mu ich) a to či už v hotovosti alebo formou bezhotovostného platobného styku.

K podobnej argumentácii, vychádzajúcej z rovnakej právnej úpravy, dospel aj Najvyšší súd Českej republiky vo veci sp. zn. 33 Cdo 3878/2008-138, keď judikoval, že ak k pôžičke dochádza na základe zmluvy, podľa ktorej veriteľ poskytne (prenechá), peniaze dlžníkovi, ktorý sa ich zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby, potom v spore o vrátenie požičanej sumy má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky a že žalovaný dlh riadne a včas nezaplátil. Dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke a že podľa nej bolo dlžníkovi plnené, spočíva na veriteľovi. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno.

Pôžička je reálnym kontraktom a tak okrem samotného uzavretia zmluvy je treba ešte ďalší úkon, ktorým je prenechanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Z uvedeného vyplýva, že nielen samotným zmluvným dojednaním, ale i prenechaním predmetu pôžičky vzniká dlžníkovi záväzok vrátiť veriteľovi, čo mu bolo požičané a tomu zodpovedá právo veriteľa požadovať vrátenie pôžičky. Ak však nedošlo k prenechaniu peňazí či k bezhotovostnému prevodu dohodnutej sumy peňazí, potom nevznikol medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky.

V prejednávanej veci prvostupňový súd dospel skutkovo k zisteniu, že medzi účastníkmi konania bola dňa 28. 5. 2003 uzavretá písomná zmluva o pôžičke peňazí medzi navrhovateľkou a odporcom za prítomnosti svedkov E. K. a P. V., podľa ktorej dňom podpísania zmluvy navrhovateľka požičala odporcovi hotovosť 800 000,-Sk v celosti a bezúročne na dobu do 28.5.2005 a pre prípad, že by dlžník záväzok nesplnil, bola dohodnutá 10 % ročná úroková sadzba odo dňa poskytnutia pôžičky do úplného vyrovnania. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania súd konštatoval, že medzi účastníkmi v skutočnosti nebola poskytnutá pôžička, zmluva o pôžičke bola uzavretá iba naoko, išlo medzi nimi o simulovaný právny úkon, avšak k reálnemu odovzdaniu peňazí medzi navrhovateľkou a odporcom v skutočnosti nedošlo, navrhovateľka okrem svojho tvrdenia nepredložila o tom žiadny vierohodný dôkaz, jej tvrdenia sú v rozpore so skutkovými závermi súdu, a preto súd jej návrh zamietol a svoje rozhodnutie, ktoré vzišlo z riadne zisteného skutkového stavu aj riadne odôvodnil. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru, pretože z výsledkov vykonaného dokazovania na prvostupňovom súde vyplýva, že medzi účastníkmi konania neboli prenechané žiadne finančné prostriedky podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 28.5.2003, preto ani nemohlo ísť o zmluvu o pôžičke, ktorá je reálnym kontraktom. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP priznal náhradu trov odvolacieho konania...“

Ústavný súd po posúdení obsahu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu (§ 219 ods. 2 OSP). Tým splnil všetky požiadavky kladené na jeho rozhodnutie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých absenciu mu sťažovateľka vyčítala.

Sťažovateľka vyčítala odôvodneniu rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011, že dostatočne nereagoval na jej odvolacie námietky, ktorých podstatou

bol jednak jej nesúhlas so spôsobom vyhodnotenia vykonaného dokazovania (podľa názoru sťažovateľky výsledky vykonaného dokazovania pred okresným súdom bolo potrebné vyhodnotiť tak, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané nielen uzatvorenie zmluvy o pôžičky medzi sťažovateľkou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, ale aj odovzdanie peňazí sťažovateľkou žalovanému) a jednak jej nesúhlas s posúdením dôkazného bremena účastníkov konania k otázke reálneho poskytnutia peňazí (sťažovateľka zastáva názor, že v situácii, keď bola súdu predložená zmluva o pôžičke nepochybne podpísaná žalovaným, v ktorej žalovaný svojím podpisom potvrdil i to, že prevzal pôžičku v sume 800 000 Sk, mal dôkazné bremeno o tom, že to tak nebolo, znášať žalovaný).

Ako vyplýva z rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 15/2010-282 z 28. februára 2011, odvolací súd sa vysporiadal s oboma týmito odvolacími námietkami sťažovateľky, hoci nie s výsledkom, aký si želala sťažovateľka. Krajský súd podrobil prieskumu spôsob vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania okresným súdom a konštatoval, že rozhodnutie okresného súdu „vzišlo z riadne zisteného skutkového stavu“, a aj odvolací súd „po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru, pretože z výsledkov vykonaného dokazovania na prvostupňovom súde vyplýva, že medzi účastníkmi konania neboli prenechané žiadne finančné prostriedky podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 28.5.2003“. Krajský súd sa vysporiadal aj s odvolacou námietkou sťažovateľky vo vzťahu k otázke, koho z účastníkov ťaží dôkazné bremeno preukázať reálne poskytnutie predmetu pôžičky, keď uviedol, že „dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke a že podľa nej bolo dlžníkovi plnené, spočíva na veriteľovi“. Z uvedeného je zrejmé, že dôkazné bremeno na túto otázku neprechádza z veriteľa na dlžníka v závislosti od toho, aké dôkazy veriteľ predložil, a teda iba v dôsledku toho, že veriteľ predložil súdu písomnú zmluvu o pôžičke, v ktorej je uvedené, že dlžník prevzal pôžičku v sume 800 000 Sk, dôkazné bremeno o tom, že to tak nebolo, neťaží dlžníka. Súd vyhodnocuje splnenie dôkazného bremena veriteľa posúdením výsledkov dokazovania o dokazovanej otázke z vykonaných dôkazov ich zhodnotením jednotlivito a aj vo vzájomnej súvislosti so záverom o tom, či veriteľ dôkazné bremeno uniesol, alebo nie. V tomto prípade aj krajský súd dospel k záveru, podľa ktorého sťažovateľka dôkazné bremeno neuniesla.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011